

Μὴ θέλῃς μὲ γλυκόλογα νὰ μὲ καλοκαρδίῃς

Α. Βαλαωρ., Ἔργα, 3,381.

Πολλὰ γλυκόλογα ἄκουσε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ γιοῦ του
Α. Βαλαωρ., ἔνθ' ἄν., 3,104.

γλυκολόγος ἐπίθ. Ἡπ. (Πωγών.) Κέρκ.—Ζερβ., Ἰλιάδ. Α 387—Λεξ. Μπριγκ. Βάιγ. Δημητρ. γλυκόλογος Κύπρ. Μακεδ. Πόντ. (Οἶν.)—Ι. Πολέμ., Χειμωνανθ., 129—Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκόλογος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ ρ. λ έ γ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο λ ὁ γ ο ς καὶ εἰς Δουκ., ὁ δὲ γ λ υ κ ὁ λ ο γ ο ς καὶ εἰς Βλάχ.

Ὁ λέγων γ λ υ κ ε ῖ ς, εὐχαρίστους λόγους, ὁ γ λ υ κ ὁ ς τὴν ὁμιλίαν ἔνθ' ἄν.: Φρ. Γλυκολόγος καὶ πικρύτερος (ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὴν κακίαν του διὰ λόγων ἡδέων) Ἡπ. (Πωγών.) Γλυκολόγος καὶ φαρμακάντερος (ταυτόσημ. μὲ τὴν προηγούμεν.) Κέρκ. || Ποιήμ.

Λενοῦλα γλυκόλογη, ὅλη εὐμορφία καὶ χάρη,
ἐγὼ 'μ' ὁ Λάμπρος ποὺ θὰ 'λθῇ, ποὺ ἦλθε νὰ σὲ πάρῃ
Ι. Πολέμ., ἔνθ' ἄν.

Τότ' ἔξαφνα ἐσηκώθη ἀνάμεσόν τους | ὁ γλυκολόγος Νέ-
στωρ
Ζερβ., ἔνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ η τ ο ς .

γλυκολογοῦσα ἐπίθ. θηλ. Εὔβ. (Βρύσ.)

Μετοχ. τοῦ ρ. γ λ υ κ ο λ ο γ ῶ μεταπεσοῦσα εἰς χρήσιν ἐπιθ. Πβ. Ἀνθ. Παπαδόπ. εἰς Ἀθηνᾶν 37 (1925), 180 κ.έξ.

Ἡ εὐπροσήγορος: Φρ. Γλυκολογοῦσα καὶ πικραντεροῦσα (αὕτῃ ἡ ὁποία πρᾶττει τὰ ἀντίθετα πρὸς τοὺς γλυκεῖς λόγους τῆς).

γλυκολογῶ Λεξ. Βάιγ. Ψύλλ. Δημητρ. γλυκολογῶ Λεξ. Δημητρ. γλυκολοῶ Θήρ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο λ ὁ γ ο ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Λέγω, προσφέρω γλυκεῖς λόγους, τέρπω, ἡδύνω διὰ λόγων ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

"Ελα μάῃς μου, παιδί μου, | γιὰ νὰ σὲ γλυκολοήσω
Θήρ.

Κότσινη ἔν' τρανταφυλλιά, | γλυκολοεῖ σὰν τὴ μηλιά
Κύπρ. 2) Ὁμιλῶ ἐρωτικῶς, ἀπευθύνω ἐρωτικούς λόγους
Λεξ. Ψύλλ. κ.ά. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ.

γλυκολυγῶ Ν. Ἔστ. 19 (1936), 496.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. λ υ γ ῶ, παρὰ τὸ λ υ γ ῖ ζ ω.

Λυγίζω, κάμπτω ἡδέως, μετὰ γλυκείας οἶνει νωχελείας:
Τὸ ξενικὸ κρασί ζέστανε τὰ στομάχια, γλυκολυγοῦσε τὰ πόδια, ἀφιόνηζε τὰ μυαλά.

γλυκολυπούμενος Δ. Σολωμ., 116 Γ. Ξενόπ., Τε-
λευτ. Ὀνειρ., 169 Μ. Τσιριμῶκ., Σονέττ., 65—Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκολυπάμενος Λεξ. Δημητρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γ λ υ κ ο λ υ π ὁ ῦ μ α ι με ἐπι-
θετικ. σημ.

Ὁ λυπούμενος κατὰ τρόπον οἶνει γλυκύν, ἥπιον, αὐτὸς ὁ ὅποιος ὑποφέρει με καρτερίαν τὴν θλιψὶν ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἀπόλυτης ἐλευθερίας τὸν ἐνθουσίασε περισ-
σότερο κί ἀπὸ τὴ γλυκολυπούμενη ἐμορφιά τῆς Λουκίας
Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κί ἀπὸ τὸν ἥλιο πρὸ λαμπρὴ ἢ ψυχὴ τῆς δίχως πάθος
πάντα γλυκολυπούμενη κί ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη

Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. β) Αὐτὸς ὁ ὅποιος εὐχαριστεῖται ἀλλὰ
καὶ λυπεῖται συγχρόνως Δ. Σολωμ., 116—Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ. : Ποιήμ.

Ἦν τὸν τοῖχο σύρριζα | σκίφτει, κοιτάζει,
γλυκολυπούμενη | χαμογελάει

Δ. Σολωμ., ἔνθ' ἄν.

γλυκομαγειρευτούρα ἡ, ἀμαρτ. γλυκομαγερευτούρα
Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α γ ε ι ρ ε υ τ ο ῦ -
ρ α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μ α γ ε ρ ε υ τ ο ῦ ρ α.

Μόνον εἰς τὸ αἰνιγμ. :

Καρακάξα μακρουτούρα | καὶ γλυκομαγερευτούρα
(τὸ τηγάνι).

γλυκομάγουλο τό, Ἡπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο μ ᾶ γ ο υ λ ο ς.

Παρεια εὐχάριστος, οἶνει γλυκεῖα εἰς τὴν ὄψιν: Ἄσμ.

Γιὰ νὰ φιλήσω μιὰ φορὰ τὸ γλυκομάγουλό σου.

γλυκομάγουλος ἐπίθ. Μ. Ἀργυρόπ. εἰς Ἀνθολ. Η.
Ἀποστολίδ., 18.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. μ ᾶ γ ο υ λ ο ς.

Ὁ ἔχων παρειὰς εὐχαρίστους, οἶνει γλυκεῖας ὡς πρὸς
τὴν ὄψιν: Ποιήμ.

Παιδάκι γλυκομάγουλο βαστᾷ
γιομᾶτα ἀπὸ μαστίχα καραφάκια.

γλυκομάης ὁ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. Μ ᾶ η ς.

Ἐπὶ τοῦ Μαΐου διὰ τὴν ἡπίαν, οἶνει γλυκεῖαν καυρικὴν
κατάστασιν ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ κατ' αὐτόν: Ἄσμ.

Μάης ὁ γλυκοκοιμιστής, ὁ γλυκομάης.

γλυκομάζελον τό, Πόντ. (Τραπ.) γλυκομάζελο Πόντ.
(Ζησιν. Ὀφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. μ α ζ έ λ ι ν.

Εἶδος φαγητοῦ ἐκ κολοκύνθης, συνήθως γλυκείας, καὶ γά-
λακτος ἔνθ' ἄν.: Σήμερο ἔφαμε γλυκομάζελο Ὀφ. Συνών.
γ α λ α κ τ ο κ ο λ ὁ κ υ θ ο, κ ο λ ο κ υ θ ὁ γ α λ α, γ α -
λ α τ ο φ ᾶ ι.

γλυκομαλώνω Γ. Βλαχογιάνν., Μεγάλ. χρόν., 101 Γ.
Ξενόπ., Κατήφ., 292—Ν. Ἔστ. 2 (1928), 308.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. μ α λ ὶ ν ω.

Ἐπιπλήττω κατὰ τρόπον ἥπιον, οἶνει γλυκύν ἔνθ' ἄν.:

Τὴ γλυκομαλώνει, ἐπειδὴ ζαλώθηκε πολλὰ πονηράρια καὶ
μπορεῖ νὰ κακοπάθῃ Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. Πάψε πιά, σαχλέ!
Μορτάκι! τὴ γλυκομάλωσε ἐκεῖνος γελῶντας Γ. Ξενόπ., ἔνθ' ἄν.
Μπαίνει 'ς τὴ μέση ἡ μάννα καὶ χαϊδεύει καὶ γλυκομα-
λώνει τὸ Γούλα τὸν ἀράθυμο Γ. Βαλχογιάνν., ἔνθ' ἄν.

γλυκομανιεράτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ μ α ν ι ε ρ ᾶ τ ο ς.

Ὁ ἔχων κατ' ἐξοχὴν καλούς, γλυκεῖς τρόπους, ὁ εὐπρο-
σήγορος, εὐγενής: Ἄσμ.

